

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 2Co/77/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819202901
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Slovinská
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:7819202901.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Slovinskej a sudkýň JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Olgy Mičietovej v spore žalobcu Sociálnej poisťovne so sídlom v Bratislave, pobočka Rožňava, so sídlom Šafárikova 22, 048 01 Rožňava, IČO: 30 807 484, proti žalovaným 1/ A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XX, D., 2/ E. F., nar. 20.4.1992, bytom G. H. XXX, zastúpenému JUDr. Martinou Vnenčákovou, advokátkou so sídlom v Rožňave, Čučmianska dlhá 7, 3/ I. J., nar. XX.X.XXXX, bytom H. H. XX, D., 4/ K. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XX, D., zastúpenému JUDr. Viktóriou Kerekešovou, advokátkou so sídlom v Rožňave, Šafárikova 71, o zaplatenie sumy 3.382,80 € s príslušenstvom, o odvolaní žalovaných v 2. a 4. rade proti rozsudku Okresného súdu Rožňava č.k. 8C/39/2019-316 zo dňa 30.12.2024, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutom IV. výroku, ktorým súd žalovaným v 2., 3. a 4. rade náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1.Okresný súd Rožňava ako súd prvej inštancie rozsudkom uvedeným v záhlaví rozhodol takto:

I. Súd z a v ä z u j e žalovaného 1/ zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3 382,80 €, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Súd žalobu voči žalovaným 2/, 3/ a 4/ z a m i e t a .

III. Súd žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému 1/ n e p r i z n á v a.

IV. Súd žalovaným 2/, 3/ a 4/ náhradu trov tohto konania voči žalobcovi n e p r i z n á v a.

2.Rozhodol tak o žalobe žalobcu podanou na tamojšom súde dňa 30.9.2019, ktorou sa domáhal voči žalovaným zaplatenia žalovanej sumy s príslušenstvom, ktorá mu vznikla výplatom dôchodkových dávok v dôsledku zavineného protiprávneho konania žalovaných voči F. L., ktorého žalovaní pod vplyvom alkoholických nápojov fyzicky napadli dňa 9.11.2012 v Rožňave a spôsobili mu viacpočetné zranenia. Rozsudkom Okresného súdu Rožňava sp.zn. 1T/32/2013 z 15.5.2013 boli žalovaní uznaní vinnými, žalovaný v 1. rade pre zločin ublíženia na zdraví v jednočinnom súbahu s prečinom výtržníctva a žalovaní v 2., 3. a 4. rade v spolupáchateľstve prečinu ublíženia na zdraví v jednočinnom súbahu s prečinom výtržníctva. V dôsledku úrazu bol poškodený F. L. odo dňa 9.11.2012 uznaný za invalidného a za obdobie od 1.1.2017 do 31.12.2017 boli mu vyplatené dôchodkové dávky vo výške 1.666,80 €, za obdobie od 1.1.2018 do 31.12.2018 dôchodkové dávky vo výške 1.716 €, ktoré vyplatil žalobca a ktorému v zmysle § 238 zák. č. 461/2003 Z.z. vzniklo právo voči tretím osobám na náhradu škody.

3.Súd prvej inštancie vydal dňa 18.10.2019 platobný rozkaz, proti ktorému však podali odpor žalovaní v 2. a 4. rade s tým, že nespôsobili poškodenému škodu, ktorá môže byť v príčinnej súvislosti so vznikom jeho invalidity, preto nie sú povinní na náhradu regresného nároku žalobcu. V trestnom konaní za hlavného vinníka a jedínú osobu, ktorá zodpovedá za ťažké ublíženie na zdraví F. L. bol označený žalovaný v 1. rade a miera jeho zavinenia je zrejmá aj z podmieneného odsúdenia ostatných troch žalovaných. Na základe uvedeného žalovaní v 2. rade a 4. rade žiadali žalobu voči ním zamietnuť poukazujúc aj na celé trestné konanie, ktoré prešlo aj odvolacím súdom.

4.Súd vo veci vykonal dokazovanie a vec právne posúdil podľa ust. § 238 ods. 1,2 zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení podľa § 438 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, ale aj článku 4 ods. 1 CSP a vo veci rozhodol.

5.Mal pritom preukázané, že skutočne žalobca vyplatil za žalované obdobie dávky vo výške žalovanej sumy, a to dávky dôchodkového poistenia – invalidný dôchodok poškodenému F. L. v celkovej výške 3.382,80 €. Znaleckým dokazovaním bolo v spore jednoznačne preukázané, že žalovaný v 1. rade výlučne svojim protiprávnym konaním spôsobil poškodenému F. L. zranenia, ktorých dôsledkom bol vznik invalidity a následný vznik nároku poškodeného na výplatu invalidného dôchodku. S poukazom na ust. § 438 ods. 2 Občianskeho zákonníka mal súd za to, že žalovaní v 2. až 4. rade nezodpovedajú za spôsobenú škodu a voči ním žalobu zamietol. Nebolo preukázané, že ich protiprávnym konaním bola spôsobená invalidita poškodeného F. L. a s tým spojený nárok na výplatu dôchodkových dávok poškodenému.

6.O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP, § 262 ods. 2 CSP a citoval aj ust. § 257 CSP.

7.Vo vzťahu žalobcu a žalovaných 2/, 3/ a 4/ použil ustanovenie § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, pričom vzhliadol, že v tomto prípade sú jednoznačne prítomné dôvody hodné osobitného zreteľa. Výnimočnosť vzhliadol v tom, že všetci žalovaní sa dopustili protiprávneho konania tým, že fyzicky napadli poškodeného F. L. a spôsobili mu ťažké ublíženie na zdraví, za čo boli aj uznaní vinnými a právoplatne odsúdení v trestnom konaní. Žalovaný v 1. rade spáchal zločin ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva a žalovaní v 2., 3. a 4. rade spáchali prečin ublíženia na zdraví v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva. Žalobcovi vzniklo právo voči žalovaným na náhradu škody, ktorá mu vznikla výplatom dávok formou vyplateného invalidného dôchodku poškodenému F. L. za žalované obdobie. V čase podania žaloby ešte nebola určená miera zavinenia jednotlivých žalovaných vo vzťahu k invalidite F. L., čo nebola ani v kompetencii žalobcu posúdiť mieru ich zavinenia, až znaleckým posudkom znalca B. B. M., E. v konaní vedenom na tamomšom súde pod sp.zn. 11C/64/2020 bola posúdená miera zavinenia žalovaných. Naviac v obdobných veciach, ale za iné obdobia, ktoré sa viedli na tamomšom súde boli žalovaní zaviazaní k náhrade škody spoločne a nerozdielne, dokonca v niektorých konaniach bola žalobcovi žalovaná suma aj uhradená v plnej výške žalovanými spoločne a nerozdielne. Vzhľadom na špecifickosť veci a predmet sporu súd považoval predmetné okolnosti za dôvody hodné osobitného zreteľa, aj keď v konečnom dôsledku boli v spore žalovaní 2/, 3/, 4/ úspešní, rozhodol podľa § 257 CSP, že im nepriznáva voči žalobcovi náhradu trov konania, pretože sa rovnako dopustili protiprávneho konania voči poškodenému F. L. boli uznaní vinnými a odsúdenými, aj keď miera ich zavinenia vo vzťahu k invalidite bola nulová.

8.V zákonnej lehote proti IV. výroku rozsudku o trovách konania podali odvolanie žalovaní v 2. a žalovaný v 4. rade.

9.Žalovaný v 2. rade použil odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. V podstate nesúhlasil s použitím ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov konania. Súd prvej inštancie podľa neho fabuloval dôvody rozhodnutia, lebo z rozsudku 1T/32/2013 je zrejmé, že práve žalovaní 2/ a 4/ nespôsobili poškodenému ťažké ublíženie na zdraví. Uvedené vyplýva nielen z odôvodnenia rozsudku, ale aj z právnej kvalifikácie skutku. Žalovaný v 2. rade sa od začiatku sporu nestotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že v čase podania žaloby nebola ešte určená miera zavinenia jednotlivých žalovaných vo vzťahu k invalidite F. L., a že až znaleckým posudkom znalca B. B. M., E. z odboru zdravotníctva sa tak stalo. Podľa žalovaného v 2. rade z trestného rozsudku môže zhodnotiť aj laik, že nezodpovedá za škodu, ktorá vznikla na zdraví žalovaného a za jeho invaliditu. Samotný žalobca od počiatku disponoval personálnymi kapacitami na posúdenie správnosti žaloby ako aj miery zavinenia, navyše vypovedal v tomto konaní ako svedok aj posudkový lekár žalobcu, ktorý mieru zavinenia za vznik invalidity žalobcu

u žalovaných v 2. až v 4. rade vylúčil. Žalovanému v 2. rade aj napriek tomu výsluchu vznikali ďalšie trovy konania. Odvolateľ mal tiež za to, že súd prvej inštancie od počiatku konania riadne nevykonával dôkaz, a to oboznámením sa s rozhodnutím v trestnom konaní vedenom pod sp.zn. 1T/32/2013. Dokazovanie preukázalo, že ostatní žalovaní okrem žalovaného v 1. rade sa spoločným konaním dopustili len konania, ktorým spôsobili povrchové tržné rany a pomliaždeniny a ktoré nemohli sami o sebe vyvolať invaliditu poškodeného. Žalobkyňa dôvody hodné osobitného zreteľa v konaní pred súdom prvej inštancie ani netvrdila ani nepreukazovala. Žalovaný v 2. rade mal teda v spore plný úspech, a teda legitímne očakáva, že mu budú zo strany žalobkyne prisúdená náhrada trov konania. Nepriznanie trov žalovaný v 2. rade považuje za postup v rozpore s § 262 ods. 1 CSP, a teda extrémne vybočenie z procesných pravidiel upravujúcich v rozhodovaní o trovách konania. Navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnutý výrok rozsudku tak, že žalovaným v 2., 3. a 4. rade prizná náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % a zaviazá žalobcu aj na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

10. Žalovaný vo 4. rade použil vo svojom odvolaní odvolacie dôvody tiež podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP. Nesúhlasil s použitím ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o trovách konania vo vzťahu k nemu, pretože neexistujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalovaný vo 4. rade bol za svoje protiprávne konanie riadne potrestaný a nie je spravodlivé, aby ho súd opätovne trestal v tomto konaní, v ktorom sa len procesne bránil proti nedôvodnému nároku žalobcu. Je absolútna neprípustná konštatácia súdu v tom zmysle, že žalovaným v 2. a 4. rade náhradu trov konania nepriznal z toho dôvodu, že podľa jeho názoru sa dopustili protiprávneho konania tým, že fyzicky napadli poškodeného F. L. a spôsobili mu ťažké ublíženie na zdraví, za čo boli uznaní vinnými a právoplatne odsúdenými v trestnom konaní. Táto konštatácia je nepravdivá, pretože počas celého konania sa preukázalo, že jedinou zodpovednou osobou, ktorá sa dopustila ťažkého ublíženia na zdraví, za ktoré bol odsúdený, bol výlučne žalovaný v 1. rade. Treba si tiež uvedomiť, že žalovaný vo 4. rade musel žalobcovi uhradiť v predchádzajúcom konaní žalovanú sumu, za ktorú vôbec nebol zodpovedný, teda o nej súd nesprávne rozhodol. To isté platí o minimálne ďalších štyroch konaniach na Okresnom súde Rožňava, ktorý súd rozhodol kladne o nároku žalobcu v platobných rozkazoch, voči ktorým musel žalovaný vo 4. rade podávať odpor a preukazovať dôvodnosť svojich tvrdení v zdĺhavých konaniach, pričom je potrebné uviesť, že okrem tohto konania bola žalovanému v rozhodnutých veciach priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %. Na základe uvedeného žalovaný vo 4. rade navrhol, aby odvolací súd napadnutý výrok rozsudku, ktorý považuje za neprimerane tvrdý a zjavne nespravodlivý, aby odvolací súd tento výrok zmenil tak, že žalovanému vo 4. rade prizná náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 % a takisto aj trovy odvolacieho konania.

11. K odvolaniu sa vyjadril žalobca s tým, že považuje napadnutý výrok rozsudku za vecne správny a navrhol, aby ho odvolací súd potvrdil. Konštatoval, že prvostupňový súd správne rozhodol, keď nepriznal žalovaným v 2. a 4. rade náhradu trov konania vo vzťahu k žalobcovi, pretože v súlade s § 257 CSP sú na strane žalobcu dané dôvody hodné osobitného zreteľa. Naďalej tvrdil, že v rozsudku Okresného súdu Rožňava 1T/32/2013 zo dňa 15.5.2013, ktorým boli žalovaní v 1. až 4. rade uznaní vinnými, nebola určená miera zavinenia jednotlivých žalovaných vo vzťahu k vzniku invalidity F. L.. V predmetnej veci bolo celý čas sporným iba určenie miery zavinenia jednotlivých žalovaných na vzniku invalidity a znaleckým dokazovaním sa preukázalo jednoznačne, aká je miera zavinenia jednotlivých žalovaných pri vzniku škody. Sociálna poisťovňa, pobočka Rožňava podala žalobu v rovnakej veci vo vzťahu k rovnakým žalovaným na náhradu škody za iné obdobie, kde Okresný súd Rožňava rozhodol rozsudkom 5C/122/2015 zo dňa 28.4.2014, ktorý bol právoplatný 9.8.2016, pričom zaviazal všetkých žalovaných k náhrade škody spoločne a nerozdielne a žalovaná suma bola Sociálnej poisťovni uhradená aj v celej výške. Aj za iné obdobia boli právoplatnými rozsudkami žalovaní zaviazaní spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovanú sumu, ktoré rozsudky prešli aj odvolacím konaním. Prvostupňový aj druhostupňový súd považovali žalobcom podanú žalobu na náhradu škody, vznikutej Sociálnej poisťovni výplatom invalidného dôchodku, za dôvodnú vo vzťahu ku všetkým žalovaným, následne bolo podané dovolanie. Až uznesením Najvyšší súd SR sp.zn. 2Cdo/206/2021 zo dňa 27.4.2023 zrušil rozsudok krajského súdu, na čo krajský súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie (rozsudok OS Rožňava č.k. 6C/24/2017). Posúdenie miery jednotlivých žalovaných, miery zavinenia a zodpovednosti jednotlivých žalovaných na vzniku škody a poškodenie zdravia nie je v kompetencii žalobcu ani jeho posudkového lekára a záviselo od posúdenia znalcom, čo bolo preukázané až znaleckým posudkom č. 82/2023 zo dňa 30.6.2024, ktorý vypracoval B. B. M.. Sociálna poisťovňa, pobočka Rožňava podala v prípadoch, kde bola súdom priznaná náhrada trov konania žalovaným v 2. a 4. rade voči žalobcovi odvolania a tieto konania nie sú vo vzťahu k trovám konania právoplatne skončené.

12. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd prejednal odvolanie žalovaných ako podané včas oprávnenou osobou bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP preskúmal rozsudok v napadnutom výroku aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a 380 ods. 1,2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

13. Žalovaní použili odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. d/, f/, h/ CSP.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. d/ CSP dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovaná manudukčná povinnosť súdu a pod.).

Podstata odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP spočíva predovšetkým v nesprávnom postupe súdu prvého stupňa pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je v praxi vykladaný tak, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení súd vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil právny predpis iný, než ktorý použiť mal alebo ak síce použil správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

14. V prejednávanej veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie dôvody nie sú naplnené.

15. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 tohto ustanovenia ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

16. Poukazujúc na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje, že vecne správne, podrobné a vyčerpávajúce sú dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorými dôvodmi sa aj odvolací súd stotožňuje a na tieto odkazuje a na zvýraznenie správnosti rozhodnutia uvádza:

17. Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

18. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje predovšetkým zásadou úspechu v konaní v zmysle ust. § 255 CSP, ale i zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie zastavenia konania podľa § 256 CSP. Aplikácia ust. § 257 CSP pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, ak sú síce naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý v rozhodnutí je potrebné aj náležite odôvodniť. Výnimočnosť prípadu môže spočívať tak v okolnostiach u strán sporu, ale aj v okolnostiach danej veci. Ustanovenie § 257 CSP v zmysle zaužívanej judikatúry nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie v zmysle svojvoľie súdu, ale ide o také ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť (uznesenie NS SR z 28.1.2010 sp.zn. 2MCdo/17/2009).

19. Účelom ustanovenia § 257 CSP je teda umožniť súdu zmierniť dôsledky právnych noriem upravujúcich náhradu trov konania zavedením moderačného práva. Toto ustanovenie je výrazom skutočnosti, že tam, kde zákon nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol celú rozmanitosť života, právo sa dotvára práve sudcovským výkladom v medziach ustanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, za splnenia ktorých môže dôjsť k rozhodnutiu súdu inému záveru o náhrade trov konania, než by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania. Výnimočné okolnosti

a dôvody hodné osobitného zreteľa vyplývajú teda buď zo sociálneho aspektu, kedy povinná strana sporu nemôže uhradiť náhradu trov konania z dôvodov, ktoré sama nezavinila, alebo ich môže uhradiť len s veľkými ťažkosťami. V takýchto prípadoch sa zohľadňujú osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery oboch strán, prihliada sa na postoj strán v konaní a prípadne iné okolnosti a môže teda súd dospieť k záveru o úplnom nepriznaní trov konania úspešnej strane, a to práve s ohľadom na intenzitu preukázaných dôvodov hodných osobitného zreteľa (uznesenie Ústavného súdu SR z 8.12.2011 sp.zn. II. ÚS 563/2001-14 po prispôbení novej úprave). Ustanovenie § 257 CSP neslúži k zmierňovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania, ale práve k riešeniu situácie, v ktorej je nespravodlivé, aby ten, kto dôvodne bránil svoje porušené alebo ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov, ktoré pri tomto konaní dôvodne vynaložil. Rozhodnutie súdu sa preto musí spravodlivo javiť predovšetkým vzhľadom na existenciu okolností súvisiacich so stavom pred začatím sporu, so správaním sa účastníkov v priebehu sporu a s okolnosťami uplatnenia nároku a pod. (uznesenie NS SR z 18.1.2012 sp.zn. 6MCdo/5/2011).

20. Je pravdou, že žalobcovia vzhľadom na doterajšie rozhodnutia súdov v predmetnej veci ale za iné žalované obdobia legitímne mohli očakávať, že aj za toto žalované obdobie súdu rozhodnú identicky. Až po zrušení uznesení Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo/206/2021 zo dňa 27.4.2023 krajský súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie (rozsudok OS Rožňava č.k. 6C/24/2017). Posúdenie miery jednotlivých žalovaných, miery zavinenia a zodpovednosti jednotlivých žalovaných na vzniku škody a poškodenie zdravia záviselo od posúdenia znalcom, čo bolo preukázané až znaleckým posudkom č. 82/2023 zo dňa 30.6.2024. Nie je preto namieste odvolacia námietka žalovaných 2. a 4., ktorí podali odvolanie, že žalobcovi malo byť už podľa výsledku trestného konania zrejmé, že zodpovedným je len žalovaný v 1. rade.

21. Okrem toho je ďalším dôvodom pre použitie ustanovenia § 257 CSP aj skutočnosť, že aj ostatní žalovaní sa podieľali na napadnutí žalobcu, boli aj odsúdení, bolo by preto skutočne v rozpore s dobrými mravmi, keby ešte za vyššie opísanej situácie bol zaviazaný na náhradu trov konania týmito osobám.

22. Odvolací súd preto napadnutý výrok rozsudku ako vecne správny potvrdil.

23. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Žalovaní neboli v odvolacom konaní úspešní, úspešnému žalobcovi preukázateľné trovy odvolacieho konania nevznikli, preto stranám sporu nebol priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok dovolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).